

Bayer Zsolt: Szervusz, Vörös Dani!

2011 április 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Halljuk, itt vagy nálunk. Nem tudjuk nem hallani. Ordítózol, pofátlankodsz, hazudozol, hülyeségeket beszélsz, provokálsz. Tudtuk, hogy így lesz. Nem is ezért írok neked. Isten végett írok.

Illetve még ez sem pontos. Ugyanis Isten végett neked írni önmagában blaszfémia, és a világ legghiábavalóbb időtöltése. Valójában a magyar Himnusz miatt veszem a fáradságot, hogy szóljak hozzád.

Olvasom a tudósításokban, miszerint ordítózásod egyik része a következőkről szól: az európai normákkal és a demokráciával összeegyeztethetetlen, hogy készüljék alaptörvényünk első sora azonos Himnuszunk első sorával: „Isten, áldd meg a magyart”. Szerinted pedig nem világos, hogy melyik Istenről van szó. Sőt az sem, hogy vajon csak az tekinthető-e magyarnak, aki hisz Istenben.

Ezt mondtad, Vörös Dani? Persze hogy ezt mondtad... És az a legrettenetesebb, hogy igazából fel sem fogod, micsoda szárnalmas idióta vagy. Csak ülsz a „még több szabadság” sivatagában, és kiskorú gyermekekre vársz, akik majd húzogatják le-föl a sliccedet.

Úgyhogy kizárólag önmagunk lelki békéje miatt mondom: a Himnusz az Himnusz. Ez az, ami például van minden nemzetnek. A nemzet pedig valami olyasmi, amibe te nem férsz bele, sehol sem.

Ezt a mi Himnuszunkat egy Kölcsey Ferenc nevű költő írta 1823. január 22-én. Amúgy nem is volt túl jó költő. Ráadásul Kazinczy köréhez tartozott, Kazinczy pedig – minden kiválósága ellenére – sok tekintetben ártalmas alakja volt reformkorunknak, s megfellebbezhetetlen esztétikai ítéleteivel olyan óriásokat tett tönkre, mint például drága niklai remeténk, Berzsenyi. A lényeg azonban, hogy Kölcsey a Himnuszban eltalált valamit, ami mi vagyunk. Ami a mi lelkünk, a szomorúságunk, a reménytelenségünk, az önostorozásunk. S a Himnusból – Himnusz lett. Ezt énekeljük ünnepeinken, tüntetéseinken, örömeink, bánataink, lázadásaink idején.

Nem az a magyar, aki hisz Istenben, hanem az, aki éneklé a Himnuszt, és közben érez is valamit.

S hogy melyik Isten?

Végül is bármelyik, te szerencsétlen, beteg lelkű ember. Bár nagyon félve, majdnem rettegve jegyzem meg, ez az egyre élethetlenebb, sivárabb, a te szellemi színvonaladba belerokkant „pc” Európa mégis csak egy keresztény földrész volna. Így hát, ha már mindenképpen Istent kell választani, akkor legyen a mi keresztény-keresztény Istenünk. Aki van annyira nagyvonalú, hogy ha valaki a Himnusz éneklése közben netán Allahra vagy Jehovára

gondol, hát legfeljebb félrenéz és mosolyog.

Csak akkor mérgesedik fel, ha olyan istentelen, gonosz, rosszindulatú és hülye emberekkel van dolga, mint te, Vörös Dani.

Te, aki végigördítotad a világ legfeleslegesebb és legszánalmasabb „forradalmát”, ’68-at, és elfelejtettél feln?ni. Ott maradtál. És kevés reménytelenebb van egy kamaszkorába beleöregedett, csúnya kreténnél. Ha pedig mindez párosul mindazzal a rémiszt? közhellyel, semmirevaló és ártalmas butasággal, ami a te lelkedet kitölti, hát akkor nehéz úriembernek maradni, tudod, Vörös Dani...

Sebaj!

Ne veszítsd el a reményt!

Komoly esély van rá, hogy te még megéled, amikor Európa ifjú nemzedékei határozott, hangos és talán durva nemet fognak mondani mindarra a lidércnyomásra, amit te és a te nemzedéked képes volt összehozni. Én már várom, Vörös Dani...

Addig is, már harmadik napja tartjuk elzárva kiskorú gyermekeinket a te jelenléted miatt.

Takarodj haza, Vörös Dani!

Már ha van neked olyan egyáltalán...

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
